

MONS KALLENTOFT

MARKUS LUTTEMAN

BAMBI

HOST

BAMBI

MONS KALLENTOFT

MARKUS LUTTEMAN

BAMBI

BRNO 2017

BAMBI © Mons Kallentoft & Markus Lutteman 2016
First published by Bookmark, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Translation © Eliška Boudová, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-305-0 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-306-7 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-307-4 (Formát MobiPocket)

Kdo uchrání mladé před šílenstvím, před smrtí?

Kdo polapí zbloudilou laň?

Kdo nikdy nedojde klidu?

Náš hrdina, náš hrdina, náš hrdina.

PROLOG

ČTVRTEK 8. ZÁŘÍ

Vesmír se vzbouřil. Všechno běsní, burácí. Vítr v uších, motorka, smrt, která se mu pokouší zakousnout do lýtek.

Svět se před Zackem mění v zeď slepenou z temné, dusné noci. Jako by se ho snažil zastavit, zpomalit a zabránit mu v útěku.

Po obou stranách úzké lesní cesty se míhají rozmazané vysoké kmeny stromů, do hledí helmy mu naráží hmyz.

Zack vrhne rychlý pohled do zrcátka. Světla už nevidí. Třeba se mu přece jen podařilo auto setřást.

Ručička tachometru ukazuje sto pětáctýřicet kilometrů v hodině.

Sto padesát, sto šedesát.

Nejraději by rychlost vytáhl ještě výš, ale cesta je příliš křivolaká a asfalt navlhlý noční rosou. Dvakrát málem skončil v lese, nechybělo moc a rozmázl by se o strom jako hmyz o helmu.

Nalevo se otevírá krajina. Kolem se mihnou světla několika vilek.

Zack se otočí. Žádné světlomety na dohled.

Sníží rychlost na sto deset. Jede na jistotu.

Opět ho obejme les, plný neklidných lesních bytostí.

Zpoza hřebene před ním se vynoří čtyři světlomety patřící obrovskému dřevařskému kamionu. Silnici pokryje oslňující závoj světla. Zack ještě zpomalí. Přivře jedno oko, aby ho kamion v té tmě neoslepil.

Obr se prožene kolem a Zack se přikrčí, aby minimalizoval plochu, do níž se opře následný porыв vzduchu.

Kolem se rozhostí ticho.

Slyší svůj zrychlený dech. Snaží se uklidnit. Zhluboka se nadechne.

Najednou se stromy po obou stranách rozzáří. Les se plní dlouhými stíny.

Zack se ohlédne. Spatří blížící se světlomety.

Do prdele.

Zrychlí. Červenočerná Suzuki Hayabusa zakvílí a vítr mu zalomcuje trikem.

To já bych měl pronásledovat. Ne být pronásledován. Nikdy dřív jsem k tomu neměl tolik důvodů jako teď.

Cosí mu prosvítí těsně kolem helmy. Uslyší výstřel.

Střílí po něm z auta.

Další svist, další výstřely.

Cesta se klikatí terénem, klesá a stoupá. Následuje další strmé stoupání. Zack sešlápne plyn. Netuší, co ho za kopcem čeká, ale musí to risknout.

Ručička tachometru ukazuje maximální rychlost, motocykl se odlepí od země a kola se protácejí ve vzduchu.

Teď z kopce dolů. Pak ostrá zatáčka doprava. Zack se hluboce vykloní. Cítí, jak se mu koleno otírá o asfalt.

Světlo auta pořád zesiluje.

Další zatáčka. Tentokrát doleva. A ještě ostřejší.

Kurva.

Strhne řízení doprava. Ubere rychlost. Vjede na krajnici. Kolem pneumatik létá štěrk a jedna z nízkých větví Zacka šlehe do helmy. To mu zvrátí hlavu, ale zvládne se udržet v sedle.

Kmeny stromů jsou teď nebezpečně blízko.

Vší silou stiskne řídítka, tlačí stroj doleva, ale štěrk pod ním prokluzuje. Přední kolo rozorává hlínu.

Jsem mrtvej.

Všude kolem stromy.

Jde to ráz na ráz. Přední kolo do čehosi narazí. A Zack už nesedí v sedle. Letí vzduchem.

Najednou se všechno zpomalí. Vidí své ruce šermovat do prázdna, cítí vlhký pach borového lesa a hniloby. Vidí, jak se země přibližuje.

Skrčí se do klubka. Přitáhne si bradu k hrudi.

První náraz schytají ramena. Zack se překulí, pomyslí si, že je to dobré, kutálí se dál. Narazí do něčeho velkého a měkkého.

Vše utichne.

Leží na zádech. Vysoko nad ním se proti nočnímu nebi tyčí koruny stromů. Jako by se nad ním skláněly. A chtěly ho pozřít zaživa.

Zkusí se pohnout. Pravačku má zaklíněnou pod kořenem padlého stromu. Uvolní ji a pomalu ji zkusí ohnout. Bolest je intenzivní, ale ruka není zlomená.

Někde blízko se ozve zabouchnutí dveří.

Zack pohlédne nahoru k silnici a uvidí světla auta stojícího u krajnice. Ze záře světlometů vystoupí silueta člověka, zastaví se a zírá do lesa.

Těžko říct, jestli jde o muže, či ženu.

Silueta se nehýbe. Hlavu má vztyčenou jako větrící pes.

Rozsvítí baterku.

Namíří ji mezi stromy.

Na něj.

Přímo na něj.

Zack instinktivně zašátrá rukou po svém Sig Saueru, ten je ale uložený na policejní stanici.

Takže mě teď zastřelí?

Každá buňka v jeho těle se té myšlence vzpouzí.

Neumřu. Nemůžu umřít.

Zack se vrhne přes kořeny spadlého stromu a tvrdě přistane na kmeni. V rameni ho bodavě zamrazí. Něco je špatně.

Uslyší výstřel, zasáhne ho sprška hlíny a třísky kořenů.

Zvedne se, utíká. Skoro vrazí do stromu.

V té zatracené helmě nevidí na krok.

Za běhu si rozepne přezku pod bradou. Strhne helmu z hlavy a zahodí ji.

Kolem pravého ramene mu prosvítí nový výstřel.

Zatočí na druhou stranu. Rukama si kryje hlavu před suchými smrkovými větvemi.

Rychle uniká před září světilny. Temnota konečně stojí na jeho straně.

Klopýtne. Zůstane na čemsi viset.

Něco ostrého se mu zařezává do břicha.

Ostnatý drát.

Postaví se, snaží se vyprostit. Podaří se mu uvolnit tričko, ale drát je zaháknutý i do dřín.

O kus níž se vine ještě jeden, podobně jako u ohrad pro dobytek.

Proleze mezi dráty. A znovu se zasekne, tentokrát o ten spodní. Kope, škube sebou, a když se konečně vyprostí, v plotě hlasitě zapraská.

Koutkem oka cosi zmerčí a vzhledne.

Jeho pronásledovatel stojí pouhých deset metrů od něj.

To není možné, podiví se Zack.

Vždyť jsem běžel tak rychle.

Osoba opět pozvedá paži.

A v ruce drží pistoli.

Zack se plazí pryč.

Člověk přistoupí blíž. Zastaví se u plotu z ostnatého drátu.

Zack nepřestává couvat, ale svaly ho sotva poslouchají.

Protivník ustoupí o dva kroky a s lehkostí plot přeskočí.

Jak to?

O pár rychlých kroků později je ruka s pistolí jen několik metrů od Zackova obličej.

Temnotu znovu protne světlo z baterky, míří mu přímo do očí.
Ozařuje ho jako terč.
Z této vzdálenosti nemůže nikdo minout.
Je po všem.
Zack skloní hlavu.
Zavře oči.
Stejně si to zasloužím, pomyslí si.
Je to jediné spravedlivé.

**PÁTEK 24. ČERVNA,
VEČER O SLAVNOSTI SLUNOVRATU
(PŘED VÍCE NEŽ DVĚMA MĚSÍCI)**

Příjemné paprsky odpoledního slunce prosvítají vysokými okny salonu a vznáší se nad ručně tkanými perskými koberci, rozlévají se na stoletou parketovou podlahu a plazí se po zlatém obložení stěn i ozdobných kachlových kamnech.

Olympia Karlssonová stojí před svým velkým nástěnným zrcadlem a štíhlými prsty si upravuje své stříbřité mikádo.

Teď se jí zrcadlo líbí víc než dřív. V zimě, poté co vybuchla vzteky, zasypaly jeho střepy podlahu jako ostré sněhové vločky.

Řemeslník chtěl sklo vyměnit, ale Olympia trvala na tom, aby zrcadlo opravil.

Jizvy zkušeností mohou krásu ještě umocnit.

Řemeslník odvedl skvělou práci, praskliny jsou téměř nepostřehnutelné. Přesto její odraz nějakým způsobem mění. Její ostré rysy v něm vypadají křehčí a místy se v nich zračí touha. Touha, kterou Olympia umně skrývá před okolím ve svém nitru.

Po čem vlastně toužím? ptává se občas sama sebe, ale nenachází odpověď, tedy až na banality, jako je teplo, blízkost, a dokonce i láska, největší klam ze všech. Nenávidí ten cit za to, co s ní provedl a co ji nutí dělat. Takže je lepší předstírat, že vůbec neexistuje.

O krok poodstoupí, postaví se k zrcadlu bokem a zkontroluje, že jí černé sako sedí přesně, jak má. Upraví sukni, vyhrne si černé punčochy a věnuje letmý pohled nejspodnější části zrcadla, v níž se odráží červené podrážky lodiček od Christiana Louboutina.

Přejde k psacímu stolu a přehlédne osm obrazovek visících ve dvou řadách na zdi nad gustaviánským taburetem.

Reuters, Bloomberg, ceny akcií, několik zahraničních zpravodajských kanálů. Na CNN v rubrice „Breaking news“ právě vysílají roztržené záběry americké helikoptéry havarované v Sýrii. Na BBC je reportáž o vraždě ruského podnikatele v Londýně a na třetí obrazovce Donald Trump v jižním Texasu demonstrativně hrozí pěstí Mexiku.

Olympia ho sleduje se shovívavým úsměvem.

Touha po pozornosti nikdy nesmí dostat přednost před podnikáním.

Impéria vznikají a zanikají, ale peníze jsou věčné.

Rukou nahmátne západku pod deskou stolu a vytáhne o poznání tenčí desku, která se ukrývala pod tou původní a která se před ní rozloží na tenkých ocelových ramenech.

Deska je potažena šedou plstí a téměř celou její plochu pokrývají fotografie a novinové výstřižky. Všechny mají společné téma. Osmadvacetiletého stockholmského policejního inspektora Zacka Herryho.

Olympia kmitá pohledem mezi výstřižky a fotkami. Titulek celostránkového článku v *Aftonbladetu* hlásá „Zachránil dítě ze spárů Lvího muže“, pod ním je fotka Zacka se zraněným chlapcem v náručí. Zack v uniformě na fotografii z tiskové konference. Fotka Zacka a jeho malé kamarádky Ester Nilssonové tajně vyfocená přes okno kavárny. Zrnitá fotografie Zacka a jeho přítelkyně, PR konzultantky Mery Leossonové. Článek z letošního dubna o tom, že Zack a jeho kolegyně Deniz Akinová dopadli nejhledanějšího specialistu na přepadávání transportů peněz. A konečně dva rozostřené snímky Zacka tančícího v undergroundovém klubu po boku té tmavovlasé krásy.

Olympia uslyší, jak se otevírají těžké dubové dveře, a rychle zasune desku zpátky.

Do pracovny vejde její syn Peter. Je mu třicet, ale vypadá na čtyřicet. Minimálně. Jeho úzká ramena pod rozepnutým hnědým sakem připomínají svým tvarem hrdlo lahve a látka světlemodré košile zastrkané do kalhot se napíná přes výrazné píví břicho.

Kdyby se přestal týden co týden stříhat na ten nicneříkající krátký účes, mohl by si nechat narůst delší vlasy, krásně by mu orámovaly obličej.

Olympia ví, že je posedlý svou stylistkou se silikonovými řadry, nickou ze salonu ve Sturegallerianu. Že by do ní byl zamilovaný? Jestli je vůbec takového citu schopný.

„Ahoj mami,“ pozdraví.

I jeho hlas zní slabošsky a nejistě. Postrádá veškerou rozhodnost a je nevýrazný, úplně jako jeho brada.

Jen z modrých očí mu vyzařuje síla.

Olympia Peterovi gestem ruky pokyne, aby se posadil na pohovku potaženou tmavě rudou kůží u jednoho z oken.

Peter se zaboří mezi polštáře a okamžitě si vytáhne telefon.

Ne proto, aby zkontroloval, jak jdou obchody, oduší Olympia, ale aby si prohlédl fotky z akcí svých přátel nebo si zahrál nějakou hru.

Hry.

Kolik času podobnými věcmi každodenně promarní?

Znovu se otevrou dveře, tentokrát o poznání tišeji, a vstoupí mladá žena s dlouhými štíhlými nohama a lesklými tmavými vlasy připomínajícími černý safír.

Na sobě má roztrhané džíny a seprané bílé tričko.

Nehty nenalakované, bosá chodidla.

„Dobré ráno, Olympie.“

Vždycky Olympie. Nikdy ne mami.

A Olympii se to líbí, značí to odstup. Hebe má o svém životě vlastní představu, na rozdíl od svého bratra. O to je to všechno zajímavější.

Zvlášť teď, když má v plánu ji zatáhnout do vysoké hry.

Olympia se na Hebu usměje. Pozoruje tvář své dcery, kterou musel stvořit bůh ve svůj nejšťastnější den. Jako by si příroda vzala to nejlepší ze mě, pomyslí si Olympia, a to nejlepší z Hebina otce a vytvořila celek, který je ještě o něco větší než součet obou částí.

Některé věci neovlivním ani já. I přesto, že ve firmě zabývající se genetickým inženýrstvím děláme zajímavé pokroky.

„Dobré ráno, Hebo,“ odpoví.

Hebe pozdraví Petera, obejmě ho a posadí se vedle něj na pohovku.

Olympia si sedne naproti do gustaviánského křesla s měkce zaoblenými nohami a zadívá se z okna ke třem sochám na mostě, vytvořeným podle Michelangelova Davida a rýsujícím se v dálce proti pableskující hladině Stora Värtanu. Pak znovu pohlédne na své potomky.

Každému z nich podá olivově zelenou složku.

„Dnes si dáme krátkou schůzku,“ řekne. „Vždyť už máme slunovrat. Petere, ve složce máš všechno, co musíš znát k dokončení zprávy, kterou je potřeba odprezentovat před plánovanou koupí ve Španělsku, a to včetně zatím neoficiálních finančních výsledků společnosti za předchozí čtvrtletí. Očekávám, že nejpozději v pondělí v jednu hodinu budu mít v e-mailu zprávu v PDF.“

Peter přikývne, otevře složku a dokumenty prolistuje.

„Hebo, tvoje cesta do Indie se blíží. Chci, aby ses seznámila s oběma kontakty, jejichž profily jsem zařadila do tvé složky. Na jedenáct hodin máte naplánovaný konferenční videohovor přes Skype.“

Olympia se odmlčí. Před sebou vidí rozehranou partii. Své tahy má pečlivě promyšlené, to jí dodává jistotu.

„A vezmi si bílou halenku. Zapnout až ke krku.“

„Samozřejmě.“

„To je vše. Než se odhlásíte, pošlete mi na e-mail krátkou zprávu o tom, jak jste pokročili.“

Peter i Hebe vstanou a zamíří ke dveřím.

„A Petere,“ zavolá za ním Olympia.

Její syn se s hrůzou v očích otočí, jako by tušil, co bude následovat.

„Ano?“

„Tentokrát si tu zprávu laskavě nech zkontrolovat.“

Než Peter odvrátí tvář a zavře za sebou a svou sestrou dveře, stihne si Olympia všimnout, jak mu rudnou tváře.

Číst kostrbatou angličtinu v jeho minulé zprávě bylo ponižující. Kdyby něco podobného poslali Japoncům nebo Němcům, kteří si potrpí na detail, ztratili by u nich veškerý respekt.

Olympia znovu vysune skrytou desku.

Vezme si jednu fotografii Zacka a tmavovlasé krásy, své dcery. Jsou na tanečním parketu, tělo na tělo, Zackovo stehno vklíněné mezi Hebina, jeho ruce ovinuté kolem jejího pasu.

Uchopí snímek oběma rukama, jako by ho chtěla roztrhnout, odtrhnout je od sebe.

Nakonec to ale neudělá a položí fotku zpátky.

Nakloní se nad ni.

Pohladí ji prsty, podobně jako se sluneční paprsky dotýkají dřevěného obložení stěny za ní.

— 2 —

Kdyby se Zack ještě trochu vyklonil, uviděl by nazlátlou vodní hladinu zálivu Nybroviken a staré domy na ulici Skeppsbron, jejichž okna planou ve světle zapadajícího slunce.

Místo toho se opře do týkového křesla. Nakoukne do kuchyně Meřina čerstvě koupeného bytu na Skeppargatan. Mera zrovna chystá na talíř sledě a västerbottenský sýr.

Letní slunovrat.

Strávený ve dvou na prosluněné terase.

Přesně podle jeho představ.

Vlahý večer se pomalu mění v noc. Zack se napije perlivé vody. Když se mu konečně daří žít bez drog, nechce ani pít alkohol. Raději bude šetřit síly, ráno si chce jít zaběhat na kopec Hammarbybacken.

Meřiny oči jsou proti světlu černé a vlasy jí spadají na holá ramena jako jemné hedvábí.

Na jaře jí dovolil nahlédnout do svého nitra.

Konečně se k tomu odvážil.

Uvědomil si, jak moc pro něj Mera znamená.

Je to důsledek jeho boje se závislostí, těžkého období, kterým si na konci zimy procházel.

Bojoval sám, v tichosti, nechtěl, aby Mera věděla, jak hluboko klesl. Ale Mera si všimla, že se brzy začal cítit lépe, byl duchapřítomnější.

Do té doby se jejich vztah mohl stejně dobře utužit jako rozpadnout, ale teď jsou oba rozhodnutí mu dát skutečnou šanci.

Nijak se o tom spolu nebavili. Ale je jasné, že to tak oba cítí. Nepracují tak často přesčas a jsou spolu více než kdy dřív.

Mera před něj na stůl položí podnos. Pivo a přípitek, pro ni.

Políbí ho na čelo a zase zmizí, bílé bavlněné šaty se jako ve větru zavlní ze strany na stranu.

„Šťastný slunovrat,“ šeptne za ní Zack a pak si všimne, že na podnose leží ještě malý balíček. Zabalený ve zlatém papíře se stříbrnou stuhou nahoře zavázanou na mašličku.

Na chladném skalisku přímo u vody spolu sedí Isa Nehřová a Madelene Dahlénová a kochají se výhledem na klidnou vodní hladinu a ostrovy.

Úpatí skály přímo pod jejich nohama omývájí sotva patrné vlnky a v temné vodě se zrcadlí tenké růžové obláčky.

„No chápeš to,“ promluví Isa, zatímco ve své růžové kabelce od Michaela Korse hledá krabičku cigaret, „jedenáct hodin a pořád je světlo. Proč to tak nemůže být celý rok?“

Z květinového věnce spočívajícího na jejích světlých vlasech vyčuhuje sedmikráska. Madelene květinu opatrně zastrčí, upraví si svůj vlastní věnec a poposedne si blíž ke kamarádce. Ovine jim kolem holých ramenou deku.

„Dáš si?“

Isa natáhne ruku s krabičkou k Madelene, až jí málem pocu-
chá rozpuštěné rudé vlasy.

„Jo, díky.“

Isa oběma zapálí a dívky si v tichosti vychutnávají cigaretu. Prohlížíjí si příspěvky na Instagramu. Madelene kamarádce ukáže video jejich společné známé na Snapchatu, kde dívka slaví letní slunovrat s rodiči v Södermanlandu.

„Týjo, to musí být nuda,“ okomentuje to Isa nahlas. „Ale vypadá spokojeně. Beztak je všechno lepší než Lundsberg.“

„Nedokážu si představit, že bych měla být jinde než tady,“ zasní se Madelene a natáhne se po lahvi šampaňského stojící vedle ní.

Napije se a zadívá se na etiketu. Bollinger.

„Internát v Lundsbergu,“ naváže na kamarádčina slova. „Tam na samotě u lesa to musí být fakt strašný, když se lidi z nudy navzájem pálí žehličkami.“

Zasmějí se.

„Takovou blbost bysme my nikdy neudělaly.“

„V životě ne,“ přitaká Isa, znovu se zasmějí a vzájemně si zapálí další cigaretu.

Když Isa zaslechne, že se k nim blíží kluci, poupraví si věnec ve vlasech a otočí se.

V čele jde Theo Stranddahl. Před sebou nese stříbrný podnos. V patách mu je Hugo Löfwencrantz, v jedné ruce lahev a ve druhé několik vysokých skleniček.

Isa ví, že Theo šampaňské ukradl v tátově vinném sklípku. Nikdy na to nepřijde, mají tam lahví asi milion.

To má na Theovi ráda. Dělá si, co chce, a je mu jedno, co si o tom myslí ostatní. A co řekne, to také udělá, i naprosté šílenosti, ze kterých by jiní vycouvali.

Theo položí podnos se šesti keramickými dezertními talířky.

Dva z nich podá Ise a Madelene.

„Tady máte trochu kalorií,“ promluví. „Pro ty vaše vyhublý zadky. A abyste nepily na lačnej žaludek.“

„Co to je?“ vyzvídá Madelene.

„Panna cotta se švédskýma malinama.“

„To už rostou maliny?“ ušklíbne se Isa.

„No, aspoň mi to v östermalmské tržnici tvrdili,“ řekne Theo.

Hugo začne odmotávat drátek z nově přinesené lahve šampaňského.

„Dlabejte a nemrmlejte,“ prohlásí.

„Bacha, ať si nestřelíš špunt do oka,“ opáčí Madelene. „Malým dětem se to prý stává.“

„Měl bys poprosit o pomoc tatínka,“ přisadí si Isa. „Ale ten by nám to beztak vychlastal.“

„Víte, kdo koupil ty sledě, co jsme dneska jedli? Taťka. *Dagens Industri* ho líčí jako podrazáka, ale tak zlý to zas není. A půjčil nám loď.“

Hugo zmačká drátek z lahve, zahodí ho do vody a zadívá se na velkou motorovou jachtu, jejíž štíhlý trup se zrcadlí na tmavé hladině.

Zack dopije minerálku, jednu ruku si přehodí přes vyhráté liti-
nové zábradlí terasy a opře se v křesle. Nahoře mezi střechami je
klid, užívá si ho.

Sledě už snědli, trochu se ochladilo. Mera se uměje:

„Nezajímá tě, co je v tom balíčku?“

Zack balíček během jídla vůbec nekomentoval a Mera až do-
posud na to téma také nic neřekla.

Zdola z ulice se ozve rachot, nějací výrostci praskají petardy
a v přístavu na jedné z lodí hulákají opilí zpěváci.

„Co v něm je?“ zajímá se Zack. Snaží se nemyslet na to, co by
to mohlo být.

„Můžeš si ho rozbalit.“

Mera vypadá nervózně.

Zack si balíček vezme, je lehký. Podívá se na Meru, která bub-
nuje prsty do stolu. To nikdy nedělává, tak proč zrovna teď?

Zack tuší, že zná odpověď.

Neví, jak by se měl cítit.

Napřed si přeje utéct, ale pak chce zůstat sedět a vychutnat si,
co bude následovat.

Meřiny oči se lesknou očekáváním.

„Otevři ho,“ pobídne jej. „Už jsi čekal dost dlouho.“

„Kde jsou Ebba a Axel?“ zeptá se Isa s pusou plnou posledního
kousku panna cotty.

Theo a Hugo se na sebe podívají.

Theo pevně svírá korkovou zátku a druhou rukou pomaličku
otáčí lahvi šampaňského. Tento večer už třetí.

„Netuším,“ odpoví Theo. „Asi někam zalezli.“

„No jó, zalezli,“ ušklíbne se Madelene a zvedne nakreslené obočí.

Špunt vyletí z hrdla s typickým zvukem a Theo rozlije do čtyř
sklenic. Po jedné podá Hugovi a Madelene a pak si sedne vedle Isy,
které dá třetí skleničku.

„Táta nás zve.“

Isa ho pevně vezme za ruku.

„Máš tu i něco jinýho než bublinky?“ zajímá se a Theo na to:

„Za co mě jako máš?“

Zack rozvazuje stužku na balíčku a v duchu se proklíná.

Takhle to být nemělo. To on měl přijít s podobným balíčkem.

Tato chvíle si přímo říká o to, aby před Merou poklekl.

Rozbalí jeden roh zlatého papíru. Nejraději by balíček vrátil na podnos, aby mu jeho obsah zůstal ještě chvilku skrytý, ale ví, že ho musí otevřít teď.

„Je to to, co si myslím?“

„A co si myslíš?“

Mera se usměje a Zack by se chtěl natáhnout přes stůl a pohladit ji po tváři, namísto toho ale zápasí s balicím papírem, křečovitými pohyby ho trhá a připadá si neohrabaně, nedůstojně. Mera si jeho počínání všimne:

„To je v pořádku, chlap nemusí mít ručky jako víla,“ uklidní ho a nervózně se uchichtne.

Zlatý papír se snesl k zemi.

Zackovi v ruce zůstala hranatá krabička.

Je připravený.

Jsou připravení.

Miluju ji, pomyslí si.

Miluju tě, Mero Leossonová.

Pak pomalu nadzvedne víčko.

A tak pijí, smějí se a tancují na tom malém ostrůvku pod červeným nebem, co se ze všech sil brání ustoupit noční temnotě.

Na útesech stojí sklenky na šampaňské. Kolem se válí lahve od piva, skleničky na víno. Rozlitá panna cotta.

Na skládacím stolku leží tlusté prkénko s několika téměř nedotčenými sýry a třemi druhy sušenek. Pod stolem plastové nože vysypané z obalu.

Pod závojem červánků tančí Theo, je bosý a rukávy košile má vykasané.

Takhle budeme žít pořád, uvažuje. Užívat si přítomnost a ždímat do poslední kapičky, co nám život nabízí. A vysrat se na každého, kdo by mi chtěl diktovat, co se může a co ne, pomyslí si.

Samozřejmě že má na dnešní noc pro své kamarády nachystané překvapení.

Protančí se k lodi a vleze na palubu. Vytáhne z tašky malou kovovou krabičku a zastrčí si ji do kapsy od kalhot.

Po cestě zpátky si za větrem pokroucenými jalovci všimne Axela Hultqvista. Vzdálil se od ostatních a s rukou strčenou do bílých džín se škrábe na stehně.

„Co blbneš?“ promluví na něj Theo.

Axel se na něj ušklíbne.

„Ale, bylo tam mrtě mravenců. Tam, kde jsme s Ebbou leželi a... prohlíželi si kytky.“

„Doufám, že se na ně za chvíli s Isou taky půjdeme kouknout.“

„Moc si nevěř.“

„Věřím tomuhle.“

Vytáhne kovovou krabičku.

„Úspěch zaručen.“

Axel se zazubí a už si společně s Theem brázdí cestu útesem posetým skleničkami. Uvidí Isu, jak vybírá na telefonu další písničku, kterou pustí z připojeného reproduktoru. Vzduch zaplní nostalgická melodie písně *Indestructible* od Robyn a mladí přátelé se znovu dají do tance a zpěvu. Text znají nazpaměť. *Hands up in the air like we don't care*. Madelene odhodí svůj vadnoucí květinový věneček do vody, pohazuje dlouhými vlasy a její lehoučké letní šaty se vlní ve slábnoucím světle jasné noci.

Theo zvedne ze země skleničku, naplní ji šampaňským z poloprázdné lahve a otevře plechovou krabičku. Uvnitř je osm růžových tablet. Rozdělí je mezi přátele. Usmívají se na něj, vědí, že pro ně má vždycky úžasné věci. Podá jim sklenici, aby je zapili, a sám si jednu vezme. Pak zůstane stát a dívá se na kamarády.

Fuck it.

Přesně takhle to má bejt. Ať se děje, co se má dít.

Zack opatrně nadzvedne víčko, teprve teď mu skutečně dochází, co se děje.

Mera k němu přes stůl natáhne ruku. Nebe nad Östermalmem je temně modré.

Dotkne se Meřiny ruky a proplete své prsty mezi její.

V krabičce je široký lesklý prsten, třpytící se ve slabém světle letní noci. Mera mu silně stiskne ruku.

„Chci s tebou strávit zbytek života, Zacku.“

Zack pohlédne napřed na ni, pak na prsten, a zdá se mu jako věčnost, než si spojí její slova s obsahem krabičky.

Zdola od vody se ozývá opilecký zpěv.

Chce si mě vzít?

Chce, abych se stal otcem jejích dětí?

Já. Vždyť ani sám nevím, kdo jsem.

Podívá se na jejich propletené prsty.

Na Meru.

Nežiju svou minulost, pomyslí si.

Můžu začít znovu.

Můžu být dobrý manžel i táta.

Chci jím být.

Vezme prsten z krabičky. Je těžký. Robustní.

Bílé zlato, napadne ho. Se stříbrem by se Mera nespokojila.

Pustí její ruku a navlékne si jej. Padne mu, jako by ho nosil odnepaměti.

Mera se nadechne, chce něco říct, ale nakonec si ho přitáhne přes stůl a políbí ho.

Hudba burácí. Nutí nohy i pulz k čím dál vyššímu tempu. Hugo klečí na kolenou a natřásá se do všech stran. Isa tančí s rukama nad hlavou a po tvářích se jí kutálí slzy. Madelene poskakuje bosa, převrhne jednu ze skleniček a šlape po střepích. Nic necítí, tančí dál a přidá se k ní i Ebba Langerová.

Theo pořád stojí uprostřed taneční vřavy. Pozoruje své ruce a uvědomuje si, že jimi může řídit svět. Pozvedne je před sebe a hlasitost hudby stoupá. Pak je nechá pomalu klesnout až k zemi, dokud není naprosté ticho. Až dokud neslyší jen jejich dech a necítí jejich chtíč, vznášející se kolem nich jako neviditelný mrak.

Může dýchat jejich touhu.

Touhu po krvi.

Zack a Mera se choulí k sobě zahledění k pomalu se projasňujícímu nočnímu nebi. Zahřívá je měkká kašmírová deka.

Sedí mlčky. Zack cítí váhu nasazeného prstenu. Trochu ho tlačí a dře, ale stejně má pocit, že sedí přesně, jak má. Konečky prstů se dotkne křivky prstenu na Meřině ruce, který je úplně stejný jako ten jeho. Zavře oči, nadechne se a pomyslí si:

Konečně budu žít spokojený život.

Všechno bude fajn.

Napořád.

Madelene vezme Isu za ruku. Sedne si naproti ní na útes. Zavine kamarádčina holá ramena do flísové deky.

„Dívej na tu krev,“ řekne měkce a dotkne se chodidla. Pokračuje prstem nahoru po lýtku a za ním se jí na kůži vine dlouhá rudá stružka.

„Musí to téct, víš? Je to tak správně.“

Isa souhlasně přikývne. Ze rtů jí vyjde šeptané „ano“.

Olízne krev z Madeleniny nohy. Pak si k sobě přitáhne její oblíček a políbí ji, kousne ji tak silně, až ret praskne. Hugův táhlý křik je neruší. Protože jeho svět do jejich světa nepatří.

Theo pozoruje Huga, který sebral jeden plastový nůž a začal se jím řezat do krku. Usměje se na kamaráda, cítí, jak se mu v hrudi rozlévá teplo. Chce se mu zakřičet: Miluju tě!

Místo toho si také vezme nožík a podá balení Axelovi.

„Jsou skvělý na mravenčí kousnutí,“ řekne mu.

Axel Thea obejmě, políbí ho a jejich jazyky se setkají. Pak si začne rozepínat opasek.

Vyzuje si boty a položí je stranou, pak se ztěžka posadí a pokouší se klidně a metodicky vnořit nůž do stehna.

Theo uvažuje, jestli by neměl kamarádovi pomoci. To už je ale dostihla tma, dopadla na ně jako burácející vodopád a spláchla všechno ostatní.

Všechno je špatně. Stihne si uvědomit v posledním záblesku přítčtnosti. Musí odsud pryč, všichni. Pryč od všech těch zlých bytostí.

Moře pod nimi plane.

Země se třese.

Podívá se na své ruce, černé, páchnoucí. To nejsou jeho ruce. Jeho těla se zmocnil někdo jiný.

Musí toho vetřelce zabít. Zbavit se ho, než bude pozdě. Než pošpiní lásku.

Zvedne bradu k hořícímu nebi a vši silou si vrazí nůž do krku.

O několik metrů dál na studené skále přímo nad tříštícími se vlnami sedí Isa u své kamarádky, která viklá s velkým střepem vraženým do chodidla.

Pomalu ho vytáhne.

Olízne si krev z rukou.

Pohladí Isu po tváři a pak ji pevně chytne za bradu.

„Abychom skutečně prožřely, musíme se zbavit falešných vjemů, kterými nás klamou naše podvodné smysly,“ poví kamarádce měkce.

Jemně jí pak vsune střep do pravého oka.

Isa klidně sedí, nebrání se. Je vděčná, že má v Madelene takovou kamarádku.

Brzy bude na řadě ona, aby své nejlepší kamarádce pomohla prozřít.

— 3 —

SOBOTA 25. ČERVNA, RÁNO PO SLAVNOSTI SLUNOVRATU

Zack ztěžka oddechuje v předklonu s rukama na kolenou. Vybledlá látka běžeckých kalhot je příjemná na dotek. Šedé tričko má na zádech celé propocené, světlé vlasy se mu lepí na čelo.

Zavíklá prstýnkem, aby mu neodíral okolní prsty.

Možná si ho měl sundat, než se ráno vydal ven. Nebo by ho teď měl nosit pořád?

Původně chtěl zůstat u Mery, měl špatné svědomí, že odchází tak brzy, ale Mera ho uklidnila: „Jen běž, budeme mít pro sebe celý den, snoubenče.“

Podívá se na hodinky. Půl osmé. Než se vydá zpátky za Merou, musí ještě stihnout alespoň tři výběhy na kopec. Musí se stihnout osprchovat a v devět být nachystaný k odjezdu.

Na dnešek si pro něj připravila nějaké překvapení. Tipoval by to na piknik u moře, takovou malou oslavu zasnoubení. To by se mu líbilo. Představa mu dodá sílu na další výběh.

Narovná se a protáhne si záda. Od ostrovů vane svěží vánek a slunce už vystoupalo vysoko na ledově modré nebe. Jeho paprsky mu zahřívají tvář i potem zbrocené paže.

Shrne si vlasy z čela a pohlédne k vrcholu kopce Hammarbybacken, což je staré smetiště přebudované v lyžařský areál.

Stockholm se mu houpe pod nohama. Město na pohled krásné, ale uvnitř prohnilé, přesně jako ten kopec, na kterém Zack zrovna stojí.

Hammarbyské jezero odráží sluneční paprsky tam, kde se jim podaří protlačit se mezi bílými domy nově vznikající městské části Sjöstaden. Za zády má Zack uklidňující zelenou masu přírodní rezervace Nacka.

Otočí se na západ, kde z mlhy vystupuje kupole arény Globen jako ztroskotaná vesmírná loď a v Hammarbyhamnen se mezi komíny tyčí oranžové jeřáby.

Tolik nových stavenišť. Tolik investovaných peněz.

Stockholmu se daří.

A mně taky.

Zack zanoží pravou nohu, oběma rukama ji přitáhne za kotník k tělu a protáhne si stehno.

Už je čistý pět měsíců. Na začátku května oslavil sto dní. Ironické je, že s nikým jiným než s Abdulou.

Po krvavém incidentu s Afghánci v Husby se Abdula zažíval v Thajsku a tehdy se zrovna vrátil. Zašli spolu na kebab a kolu.

Policajt a dealer.

Dvojka k pohledání. Ale s nikým jiným slavit nechtěl. Abdula je jediný člověk, který skutečně ví, jak hluboko si Zack sáhl. A čím si musel projít, aby se dokázal zase postavit na nohy.

Vítr k němu donese hlasy. Zack zahlédne skupinku mladíků a dívek v křiklavém sportovním oblečení, stojící v kruhu a rozcvičující se v trávě na plošším kousku terénu.

A to si myslel, že bude jediný, kdo se dobrovolně mučí takhle brzy ráno po slavnosti slunovratu.

Otočí se k nim zády a seběhne po příkré straně kopce, na níž se v zimě nelyžuje.

Bodláky a kerblíky jsou tu téměř metr vysoké a svah má sklon dobrých pětadvaceti stupňů. V nejstrmějších úsecích musí běžet kopcem napříč, aby nespadl.

Rukou si osuší pot z čela a ucítí slabý náznak Meřiny vůně, který mu ulpěl na kůži.

Když se v jejím bytě probudil, bylo teprve pět hodin. Zapomněla zatáhnout žaluzie a slunce mu svítilo přímo do tváře.

Ležela otočená zády k němu, úplně bez hnutí. Až nepřirozeně klidně, takže se v něm opět pohnuly temné myšlenky. Chtěly ho pohltit a stáhnout s sebou do propasti, přinutit ho třást se pod dekou.

Přitiskl se k ní a opatrně jí položil ruku na hrudník, aby ucítil její srdce.

Tlouklo tam uvnitř pod hebkou, teplou kůží. Klidně a pravidelně.

Nechal ruku spočívat na jejích prsou, nadechl se a zavřel oči. Před sebou už ale neviděl Meru.

Viděl Hebu. Nadpřirozeně krásnou neznámou ženu, s níž nikdy ani nepromluvil. Jen spolu tančili. V průmyslových budovách, co se příležitostně měnily v upoceně pulzující nelegální kluby.

Tančili vedle sebe. Dívali se na sebe.

Podobně už tančil s mnoha. A na všechny z nich zapomněl. Jen na Hebu ne.

Proč?

Snažil se její tvář vypudit z mysli, ale nepodařilo se mu to. Nahmátl prsten, cítil tlukot Meřina srdce pod svou dlaní, ale Hebe nezmizela.

Jakmile v zimě uzavřel případ lvího muže, pokusil se ji kontaktovat, ale nikdy mu na zprávu neodepsala.

Nejspíš je to tak lepší.

„Copak?“ zašeptala Mera, jako by vycítila trápení v jeho duši.

Přitáhl si ji blíž k sobě, zlikvidoval veškerý volný prostor mezi jejich těly.

„Ale nic.“

„Určitě?“

„Určitě.“

Políbil ji na šíji a nechal rty přitisknuté k její hřejivé kůži.

Jak se Zack přibližuje k lesíku oddělujícímu kopec od zahrádek pod ním, svah se zmírňuje. Zastaví a ohlédne se. Zadíává se k téměř sto metrů vzdálenému vrcholu.

Ani neuvažuje o tom, že by zpátky běžel po delší, klikatější silnici, po níž se vydávali všichni ostatní běžci.

Několikrát se zhluboka nadechne a dá se do běhu.

Sklon je zpočátku tak prudký, že se nohama skoro nemá o co zapřít. Rukama pročesává vzrostlé mlází a pichlavé bodláky.

Dere se kupředu. Když se lýtka a stehna začnou bouřit, snaží se běžet ještě rychleji. Nutí tělo pokračovat.

Srdce bije o překot.

Svaly jsou téměř paralyzované působením kyseliny mléčné, Zack ale signály svého těla ignoruje. Poslouchá jen svou mysl. A ta křičí: Běž, běž, běž!

Zatmí se mu před očima, ale přinutí se nepolevovat. Krok za krokem. V ústech cítí pachut' krve a stehna hoří bolestí, ale když dorazí na vrchol, usměje se.

Už je to dlouho, co se naposled cítil takhle silný.

Nepřemožitelný.

V duchu si připomene, aby se spojil se svým starým trenérem karate, mistrem Hirem. Teď by si mohli pěkně zatrénovat. Otestovat své schopnosti.

A nenechat se ponížít jako posledně.

Zadívá se na sever, na omšelé průmyslové stavby v Sickle a dál na Djurgården a Lidingö. V dálce zahlédne první ostrůvky stockholmských šérů.

Pomyslí na všechny ty pompézní ostrovní vily. Na humry a šampaňské servírované včera večer na bílém ubruse. A na nezřízené pití v luxusních saloncích.

Nic pro něj.

Ani pro Meru.

Co do představ o ideálně strávené slavnosti slunovratu jsou zajedno. Naštěstí. Mera na tento letní svátek nemá žádné pěkné vzpomínky. Samý alkohol a šílenství.

Když se její otec Allan opil, měnil se z odměřeného maloobchodníka v patetického úlisného chlápka. A o slunovratu to bylo vždycky nejhorší. To ji měl ve zvyku až příliš pevně objímat a chlubit se před pozvanými kolegy: „Že je z mé dcery ale kočka!“

Zack pohlédne na zarostlou sjezdovku. Zapálená skupinka sportovců, co se předtím rozcvičovala, teď běží dolů podél vleku.

Bude jim kolem pětadvaceti. Klukům na rukou i nohou bobtnají svaly, holky mají štíhlé vysportované postavy. Pouzdra na mobil připevněná na pažích jim ladí s oblečením a vícero upnutých dresů se pyšní nápisem *Sthlm triathlon club*.

Holohlavý muž v modrém nátělníku zřejmě bude jejich trenér. Horkokrevně na běžce křičí instrukce a tleská rukama, sděluje jim, ať správně dýchají a šetří energií.

A že jsou jako skupina lepší než každý zvlášť.

Zack nedokáže odolat pokušení.

Vydá se dolů za nimi. Uvolní se a nechá nohy pracovat.

Než skupinka stihne dorazit k začátku vleku, Zack je doběhne. Běžci se zastaví a ťukají prsty do svých mobilů a pulzmetrů. Zack zamíří za trenérem:

„Mohl bych se na vás na příští výběh navěsit? Vypadá to, že udržujete celkem pohodové tempo.“

Trenér na něj zůstane zírat, jako by přemýšlel, zda se nepře-slechl, a pak se poznámce zasměje. Někteří z kluků se na sebe podívají a zavrtí hlavou. Sebejistý úsměv na jejich tvářích vysílá k Zackovi jasnou zprávu: Nemáš šanci.

„Jasně,“ odpoví trenér přidušeným hlasem. „Jen se přidej. Počkáme na tebe nahoře.“

Seřadí se. Zack o pár kroků couvne, trenér mu věnuje rychlý pohled. Pak zařve:

„Start!“

Začnou zostra. Zack se drží několik metrů za vůdcem skupiny. Prvních sto metrů ho nechá běžet v čele.

Na prvním prudším stoupání Zack vyrazí vpřed a za pouhých několik vteřin už má ostatní za sebou. Uzavře se do sebe a po zbytek trasy si drží to nejvyšší tempo, jaké dokáže.

Běží jako ďas. Namlouvá si, že tam nahoře někdo stojí a pomáhá mu, přitahuje ho k sobě na neviditelném laně a nadlehčuje mu nohy.

Dorazí na vrchol, udeří dlaní do posledního vlekového sloupu a otočí se. Nejblíží cíli je šlachovitý mladík, stejně mu ale ještě asi dvacet pět metrů zbývá. Druhá je drobná slečna s copy a v těsném závěsu za ní trenér. Ostatní jsou o dobrý kus dál.

Zack začne klusat zpátky dolů dřív, než trenér dorazí k vrcholu.

Jakmile dorazí k úpatí kopce, ani si neodpočine a rovnou vyrazí nahoru. Vědomí, že se na něj zbytek skupiny dívá, mu dodává síly.

Když podruhé plácne rukou do sloupu na vrcholu, ostatní ještě pořád vydýchávají a vrhají po něm kyselé pohledy.

Zack se usměje na trenéra a opět se vydá dolů. Snaží se běžet vzpřímeně, nedat na sobě znát únavu.

Jakmile se do svahu rozeběhne potřetí, triatlonisté se vydávají dolů. Když je Zack mívá, zůstanou stát u vleku. Trenér zavrtí hlavou, zasměje se a začne tleskat. Ostatní ho napodobí.

„Do toho, chlape,“ volá za ním někdo z nich. „Do toho!“

Na vrchu kopce, mimo dohled běžců, se Zack zhroutí a vyčerpáním se začne dávit. Do krku mu stoupnou žaludeční šťávy a on ví, že to neznačí slabost, ale sílu. Je to pro něj takové měřítko jeho schopnosti vymáčknout ze sebe maximum.

Chvíli zůstane ležet s čelem přitisknutým k zemi.

Na okamžik se mu vybaví, jak podobně ležel v trávě kdysi dávno, když byl ještě malý, a cítil pach cizí krve. I tehdy byl úplně vyčerpaný. Už neměl sílu na to, aby pokračoval, a přesto nemohl odpočívat. Byli mu v patách.

Postaví se a vzpomínku setřese. V dálce vidí triatlonisty běžet dál.

Následuje je očima.

Na silnici není po ránu žádný provoz, všimne si jen jednoho černého sportovního auta mířícího do města.

V duchu si představí Meru. Její oči, pohybující se rty, jež mu prozrazují dnešní překvapení. Jako by nestačilo to včerejší.

Rád by se nechal překvapit ještě jednou. Pomyslí si, že je pro něj Mera jakýmsi pevným bodem v tom těžko uchopitelném světě, který ho obklopuje.

Hliníkový člun klouže po klidné ranní hladině mezi skalisky a ostrůvky.

Linus Jonsson zívá u volantu za plexisklem. Všimne si dvou racčích exkrementů na přídi a protočí panenky.

Když oslavil třicátiny a přisedlal na Buster XL, slíbil sám sobě, že už nikdy nezvedne kotvy, aniž předtím loď pořádně vyčistí. Netrvalo to ani měsíc, než slib poprvé porušil.

Ale jak to má stíhat? Dneska spal tak tři hodiny, jestli vůbec.

Lodka se jemně zhoupne na vlnách po motorové plachetnici a Linus ucítí nepříjemně vysoko v krku pachutí včerejší noci.

Pohlédne na hodiny na displeji. Čtvrt na osm. Stíhá to do Nacky včas? Snad. Jinak mu to šéf dá sežrat.

Zatracenej sadista. Nic jinýho není, Pákistánec zasranej.

Od zaměstnanců vyžaduje, aby ráno po slavnosti slunovratu normálně pracovali, jen proto, že on včera večer seděl doma na zadku, cpal se kuřecí tikka masalou, chlemtal čaj a honil nad nějakou novou investiční zprávou o řeckých dluhopisech. A nejspíš si pak utřel péro do chlebové placky.

Představa jeho šéfa v této situaci ho rozesměje, ale jakmile zavádí pohledem o držáky na pruty, které na konci května přimontoval na vnitřní stranu lodního zábradlí, dobrá nálada ho přejde. Ještě je nepoužil.

Dostane vůbec v létě nějaké volno?

Pak si všimne čehosi kulatého plujícího před lodí.

Zpomalí, a když předmět míjí, nahne se přes zábradlí.

Na vodě se houpe zvadlý květinový věnec.

Z nějakého důvodu mu přeběhne mráz po zádech. Očima zkoumá blízké ostrůvky a pátrá po známkách včerejších oslav.

Na ostrůvku vzdáleném asi sto metrů levým směrem si něčeho všimne.

Cosi tam leží, ale proti světlu ostře se odrážejícímu od vodní hladiny nedokáže určit, co to je. Vypadá to na tuleně.

U výběžku o kus dál kotví velká jachta, po posádce ale ani památky.

Pusto, až na ty spící tuleně.

Linus ještě ubere rychlost a zkontroluje digitální lodní mapu na ovládací konzoli. Na této straně ostrova by neměly být žádné mělčiny.

Opustí trasu plavby, navede loďku k ostrovu a současně se v nejbližší příhrádce snaží najít dalekohled. Někde tu musí být.

Že by si s ním zase hrál jeho syn a nevrátil ho na místo?

Blíží se k ostrovu.

Postaví se.

To nejsou tuleni.

Pane bože.

Co to kurva je?

Třesoucí se rukou zatáhne za brzdu, nechá loď naprázdno se kymáčet a zašátrá v kapse po telefonu.

— 5 —

Policejní helikoptéra vysokou rychlostí přelétá nad liduprázdným Stockholmem. Město se ještě nestačilo probrat ze sváteční kocoviny.

Zackova helma je slabě cítit cizím potem.

Výlet s Merou se nekoná, ale aspoň se doma stihl osprchovat a převléct, než zazvonil telefon.

Ještě než stačil položit sluchátko, Mera z jeho pohledu vyčetla, že se stalo něco vážného, a když odcházel, neprotestovala.

Stín helikoptéry klouže po prázdných silnicích a zavřených obchodech.

Naproti Zackovi sedí Deniz připoutaná čtyřbodovým bezpečnostním pásem.

Tváří se soustředěně a Zack vidí, jak jí pod kůží pracují žvýkací svaly.

Deniz toužila po nějaké velkolepé akci a vypadá to, že se její přání vyplnilo. Od té doby, co se začátkem jara rozešla se svou přítelkyní Cornelií, dychtila po něčem, čemu by se mohla naprosto oddat.

Přes svátky si v práci dobrovolně nahlásila pohotovost. Včera byla sama doma, neměla náladu poslouchat, jak její kamarádky probírají zkorumpovanost festivalu Pride.

Ale opravdu si přála, aby se stalo něco takového?

Zack přemítá o tísňovém volání, které si všichni vyslechli těsně před nástupem do helikoptéry.

„Je to naprosto otřesné. Jako by se tu vyřádl Breivik nebo podobnej šílenec... A už se na ně začali slétat rackové. Musíte honem přijet na Kopparkobben.“

Zvláštní útvar byl okamžitě povolán do akce.

Přesně kvůli tomuto typu případů byla tato malá jednotka založena. Šestičlenný tým, který se nemusí rozptylovat všední kriminalitou, aby se mohl soustředit na ty nejextrémnější a nejzapeklitější zločiny. A řešit je rychle a efektivně, často s pomocí externích zdrojů pečlivě vybraných pro konkrétní případ.

Zack vyhlédne z okénka. Pod sebou vidí zelené louky městské části Gärdet a přístav Värtahamnen, kde v řadě kotví finské trajekty společnosti Silja Line.

Helikoptéra pokračuje v letu nad ostrov Lidingö. Velké střechy, vedle domů bazény.

Na severovýchodním výběžku ostrova stojí budova připomínající palác. U mola kotví plachetnice a motorový člun a dlážděný chodník oddělující trojitou garáž od hlavní budovy je lemován bronzovými sochami. Hladina dlouhého bazénu je klidná a lesklá a na dně se skví mozaika zpodobňující nejspíš jakousi bíle oděnou bohyni s jablkem v jedné ruce a zlatým kopím ve druhé.

Najednou Zack ucítí, jak ho Deniz chytí za ruku. Zatáhne tak prudce, že Zacka donutí se předklonit.

„Co to je?“ vyhrkne Deniz a upřeně se zadívá na prsten a pak na Zacka.

Oči má vykulené a pusu dokořán.

„Teda, já zírám... jak je to dlouho?“

Zackovi se rozhoří tváře.

„Od včerejška.“

Deniz si rozepne bezpečnostní pás a pevně Zacka obejmě.

V helmách se ozve pilotův hlas:

„Posaďte se prosím. Nebo se chcete zřítit?“

Deniz si zase sedne a připoutá se.

„To láska nás rozhoupala,“ zahlásí do mikrofonu zabudovaného v helmě a mrkne na Zacka.

„Kdybych toužil po oblizujících se pasažérech, stanu se taxikářem,“ zazní odpověď.

Zack se zasměje. Dívá se na Deniz, na radost v jejích očích.

Rukou si zakryje mikrofon a řekne jí:

„Jsi nejlepší.“

„To přece vím.“

Zack znovu vyhlédne z okénka.

Jsou nad vodou.

Pod nimi ubíhají útesy a zálivy.

Moc lodí je teď nebrzdí. Všichni nejspíš ještě leží v posteli ve svých letních chatách a kurýrují kocovinu, pomyslí si Zack.

„Dvě minuty do přistání,“ oznámí pilot. „Vypadá to, že budeme moct bez problému přistát na skále.“

„Rozumím,“ odpoví Zack i Deniz téměř zároveň.

Helikoptéra klesá a před nimi se začne zjevovat Kopparkobben. Uvidí tři lodě kotvící v řadě vedle sebe. Policejní loď, rekreační loďka s hliníkovým trupem a jachta aerodynamického tvaru, která musela stát miliony.

Výlet, co Mera na dnešek plánovala, měl být na lodi. Chtěla si od otce půjčit plachetnici a strávit den na nějaké opuštěné plážičce.

K ostrovu míří ještě žlutá záchranářská loď. Na přídi stojí zdravotník s lanem v ruce, připravený seskočit na pevninu.

Helikoptéra se snáší k útesu a vyplaší čtyři racky, kteří s křikem odlétnou od stolku se zbytky jídla.

Zack zahlédne pár plátěných modrých tenisek, zdá se, že si je jejich majitel zouval ve spěchu. O kousek dál se pod pokroucenými borovicemi blýskají na slunci poházené skleničky od vína.

Pak zahlédne těla.

Několik těl.

Helikoptéra manévruje k přistání na rovnější části ostrova a Zackovi se těla ztratí z dohledu. Uvažuje, jestli opravdu viděl dobře.

Co se to tady stalo?

Čepele vrtule čeří vodu, a když Zack s Deniz vyskočí z helikoptéry a skrčení běží pryč, tráva a pampelišky ve skalních puklinách se zmítají v poryvech větru, až se zdá, že je to vyrve i s kořeny.

Helikoptéra se opět vznese a Zack uvidí přicházet zdravotníka s kolegou.

Dopolední slunce pálí Zacka za krk, ale přesto je mu v tričku a lehké kožené bundě Rick Owens zima.

V ústrety jim přichází asi čtyřicetiletý policejní asistent v uniformě. Nuceným tónem jim podává informace:

„Jedná se o pět osob, mladých chlapců a dívek. Všichni mrtví, vypadá to na...“

„Určitě jsou mrtví?“ otázka se jeden ze zdravotníků, urostlý nakrátko ostříhaný muž s potetovanými předloktími.

„No, nejsem doktor, ale všude je krev a nenahmatal jsem jim pulz.“

Zdravotník kývne na svého kolegu a společně odběhnou k nejbližšímu tělu.

Zack se za nimi dívá. O deset metrů dál už se na útesu vkleče sklánějí nade dvěma náctiletými chlapci ležícími na zádech. Přikládají jim prsty na krk, svítí baterkami do očí, aby se přesvědčili, zda zorničky nereagují na světlo.

Zack se otočí k policejnímu asistentovi.

„Je tady ještě ten člověk, který je našel?“

„Kolega ho právě vyslýchá na policejní lodi. Dorazili jsme sem teprve před deseti minutami.“

Znovu se otočí k tělům.

„Ti zatracení rackové jsou tu zas, dívej.“

Zack zmerčí racka s červeným zobákem, jak vytrhne kousek masa z něčí nohy.

Policejní asistent rozdá Zackovi a Deniz návleky na boty a sám pak běží ptáky odehnat.

Zack i Deniz si modré igelitové návleky nasadí a následují ho. Pod nohama jim křupe suchý lišejník a vzduch je cítit hnilobou.

„Kdy k tomu došlo?“ ozve se Zack.

„Nevíme. Chlápek z lodi je objevil před osmou ráno. Vypadá to ale, že slavili slunovrat, takže bych řekl, že tady leží nějakých sedm, maximálně osm hodin.“

Projdou kolem skládacího stolku, který Zack viděl z helikoptéry, a zápach zesílí. Na dřevěném prkénku se na slunci rozpouští kousky sýra s modrou plísní. Na zemi leží rozteklý hermelín, ze kterého trčí plastový nožík.

Zdravotníci se přesunuli od dvojice chlapců k dalšímu tělu.

Racci chvatně vzlétli.

„Počkám tady,“ oznámí jim asistent. „Stačilo mi je vidět jednou. Kdybyste mě potřebovali, zavolejte.“

Deniz se Zackem přejdou k mrtvým chlapcům. Světlé košile a kalhoty jsou pokryté velkými skvrnami zaschlé krve a zpod brady jim oběma trčí jakési bílé pahýly.

Zack pomyslí na plastové nože u sýrů. Je možné, že to jsou ony? Lze vůbec něco takového udělat, aniž se rozlomí?

Klekne si, aby se mohl podívat blíž.

Jo, jsou to ty nože. Jeden kluk má v krku zabodnuté hned dva.

U těl se povalují úlomky polámaných, zkrvavených plastových čepelí. Zkoušel to pachatel několikrát, než uspěl?

Vzal si pak nový nůž, nebo se spokojil s rukojetí?

Nebo to snad byla žena?

O trochu dál leží na břicho třetí chlapec. Tělo ve vysoké trávě, nohy na skále. To na něm rackové hodovali.

Má na sobě jen košili a trenýrky. Chybí mu velká část pravého stehna. Celý sval je pryč.

Co to má znamenat?

Zack se snaží zachovat si chladnou hlavu, ale jde to ztuha. Copak z moře vystoupil nějaký netvor?

Deniz překročí kaluž krve a obejde tělo z druhé strany.

„Má něco v ruce,“ řekne a Zack si všimne, že ztěžka polkla.

Postaví se vedle ní.

Mladík ve zkrvavené levé ruce svírá cosi, co vypadá jako kousek masa, a Zack cítí, jak se mu obrací žaludek.

„Je to kus jeho vlastního stehna?“ podiví se Deniz a otočí se k Zackovi. „V tom případě vůbec ničemu nerozumím.“

„Nebo to může být holek tamhle,“ kývne Zack dolů k moři.

Zdravotníci tam klečí u těl dvou dívek ve světlých šatech. Leží vedle sebe na skalisku jen pár metrů od vody. Jedna z nich má ve vlasech květinový věnec.

Ozve se vyzvánění telefonu.

Zack se rozhlédne kolem, ujde pár kroků po směru zvuku a všimne si kalhot pohozených v trávě za balvanem, jež obrůstá lišejník.

„Tady,“ zavolá Zack a začne kalhoty prohledávat. Vytáhne z kapsy stříbrný iPhone 6S, který zrovna přestal zvonit.

Podívá se na displej a klepne na zmeškaná volání.

Máma (3).

Pak najde sms zprávy a přečte si nejnovější z nich.

Ahoj. Tak co, jak jste se vcera meli? Pocasi vam vyslo krasne.

Deniz čte Zackovi přes rameno.

„Nemůžeme jí zavolat hned. Bude pro ni lepší ještě chvilku o ničem nevědět. Napřed musíme zjistit, co se tady stalo.“

Zack přikývne. Představí si chlapcovu matku, jak s nimi telefonuje, a okamžitě ten obraz zapudí.

Je to jeho práce, city musí jít stranou.

Strčí mobil zpátky do kapsy kalhot a pomyslí si, že kriminalistický technik Samuel „Sam“ Koltberg bude zuřit, až na telefonu najde jeho otisky.

Zadívá se k obzoru. Koltberg a Douglas Juste, velitel Zvláštního útvaru, by už měli být na cestě.

Nad dívkami dole na útesu se sklánějí záchranáři a baví se mezi sebou zvýšeným hlasem. Potetovaný zdravotník pak zvedne hlavu a zakřičí:

„Pojďte nám pomoci, jedna z nich žije!“

Na nosítkách leží mladá žena, oči má zavřené a srdce jí sotva zvládá pumpovat krev do oběhu. Záchranáři ji zabalili do termoizolační přikrývky a teď s ní spěchají ke své lodi, kde počkají na záchranářský vrtulník. Deniz běží vedle s infuzní soupravou a krevním vakem.

Zack stojí nad druhou z dívek.

Leží na zádech na zemi, bledá v obličeji, s věncem ve světlých vlasech. Zack odežene mouchu, která jí přistála na pootevřených ústech.

Jakou barvu asi měly její oči, na jejichž místě teď zejí jen dvě díry, zalepené sraženou krví? Jako by si někdo přál, aby do nich už nikdy nepronikly paprsky letního slunce.

Pomyslí na její přeživší kamarádku. Také její oči jsou na tom zle. Jedno vydloubnuté, druhé těžce poraněné.

Zvedne se.

Co se to tady v noci do prdele stalo?

Policejní asistent se odklidil stranou za křoví a zhroutil se. Zack vidí, jak sedí s hlavou v dlaních a zoufale sténá.

Seber se, chce se mu na něj zavolat, jenže zároveň kolegovu reakci chápe. Tohle je mnohem horší než věci, se kterými běžný policista během svého služebního života přichází do styku.

Chtěl by k němu jít a něco mu říct, ale co?

Zatímco váhá, všimne si, že k asistentovi míří Deniz, klesá na kolena a položí mu ruku kolem ramen. Tiše k němu promlouvá a po pár minutách se společně postaví. Zdá se, že asistent nabral nové síly.

Pak Deniz přijde k Zackovi.

„Je mu líp?“ zeptá se jí.

„Doufám, že je.“

„Co jsi mu řekla?“

„Že se nemá za co stydět. Že se cítíme úplně stejně a že bychom takhle měli reagovat všichni.“

Zack přikývne.

Deniz má pravdu. Jenže se tady nemůžeme zhroutit všichni zároveň.

Zvuk lodního motoru ho přiměje se otočit. K ostrovu se blíží člun se třemi lidmi na palubě. Najednou prudce zatočí a zpomalí. Mladý pár, žena v bikinách a muž v nátělníku a slunečních brýlích, vytáhne mobily a začne si místo činu natáčet.

Ze západu připlouvá další loď.

Najednou se všichni probudili, konstatuje v duchu Zack. Když se ve vzduchu vznáší pach krve a smrti.

„Měli bychom tam poslat jednoho z asistentů na člunu, aby je držel dál,“ řekne Deniz. „Pojďme si promluvit s tím, co těla objevil.“

Linus Jonsson sedí v kajutě policejního člunu, hnědé vlasy rozčuchané ranním větrem mu trčí do všech stran, pohledem neustále téká z místa na místo, a ještě než se Zack s Deniz stihnou posadit, vrazí jim pod nos svůj mobil:

„Prosím vás, můžete říct mému šéfovi, že vocaď ještě fakt nemůžu odjet? Mně nevěří. Myslí si, že jsem doma a vymejšlim si to.“

„Promluvíme si na pevnině, tu loď teď budeme potřebovat,“ oznámí Deniz.

„Dostanu padáka. Pěkně prosím, zavolejte mu.“

„Můžete si potom vyžádat výslechový protokol. To by jako důkaz mělo stačit,“ uklidňuje ho Deniz. „Ale napřed pojďme z lodi a povíte nám, co jste ráno viděl.“

Za deset minut je výslech u konce. A to stihla Deniz jak zavolat Jonssonově manželce a přesvědčit se, že byl v noci její muž doma,

tak zatelefonovat jeho šéfovi, který potvrdil, že měl být Jonsson v práci už přede dvěma hodinami, a dokonce využil příležitosti k tomu, aby po policistce požadoval kompenzaci ušlých zisků.

Zack a Deniz Linusi Jonssonovi slíbí, že jakmile mu budou odebrány otisky prstů, může ostrov opustit a zanechají ho o samotě.

„Co si o něm myslíš?“ zajímá se Deniz, když se Zackem prochází po skále.

Kolem ostrůvku krouží další turistická loď se zvědavci na palubě. Jakmile se policejní člun vzdálí, aby odrazil jiné plavidlo, připluje loď ke břehu. Pasažéři vytáhnou mobily.

„Podle mě s tím nemá nic společného.“

Od Stockholmu připlouvá motorový člun s takovou rychlostí a razancí, že se zdá, jako by moře rozkrajoval.

Zacka nejdřív napadne, že je to další nájezd zvědavých civilistů s kocovinou, ale potom rozpozná známé šedé pontony a antény nafukovacího policejního člunu s pevnou podlahou. Pasažéry nejspíš budou Douglas Juste a Sam Koltberg.

„Zacku!“

To volá Deniz.

Když se Zack otočí, vidí ji, jak na něj mává, aby přišel.

Rozeběhne se k ní.

„Nechápu, že jsem si toho nevšimla dřív,“ vyhrkne, jen co Zack dorazí.

„A čeho?“

„Je tu o jedny boty navíc.“

Ukáže na obuv.

Jedny červené lodičky úhledně postavené u přenosného zesilovače. Jedny růžové conversky pohozené v trávě blízko chlapce s vytrženým stehnem. A pak o pár metrů dál: jedny vysoké černé semišové boty s třásněmi.

Deniz pohlédne na Zacka.
„Jedna holka chybí. Kde je?“

— 7 —

Záchranářská helikoptéra s těžce zraněnou dívkou vzlétá a rychle mizí směrem k městu.

Sam Koltberg dřepí v trávě ve svém bílém ochranném oděvu a rukama v rukavicích prohledává kapsy kalhot ležících na zemi. Vytáhne stříbrný mobil a podá jej Zackovi s Deniz:

„Moc ho neušmudlejte,“ upozorní je. „A až skončíte, dejte ho do sáčku. Ten najdete v mé tašce ve člunu.“

Zack si od něj telefon převezme.

Rozhodne se pomlčet o tom, že se ho před chvílí dotýkal bez rukavic.

Otevře galerii telefonu a spolu s Deniz procházejí nejnověji pořízené snímky.

Zastíní rukou displej, aby byly fotky lépe vidět.

Spousta selfčiek. Pak fotky západu slunce, slavnostně prostřeného stolu, tancujících kamarádů.

„Tady je,“ ozve se Deniz. „Ta v zelených šatech.“

Zack fotku zvětší.

Dívka má kulatý obličej a rovné hnědé vlasy po ramena. Vypadá stejně stará jako ostatní.

„Vidíš ty boty?“ pokračuje Deniz. „Ty černé jsou její. Ale co ona, kde je?“

Jakmile to dořekne, zadívá se k moři, jako by doufala, že spatří, jak k nim chybějící dívka plave. Nebo jak pluje po hladině s obličejem pod vodou.

Zack pohlédne opačným směrem. Douglas Juste si zrovna prohlíží dva mladíky s plastovými nožíky zabodnutými v hrdlech.

Černé sako velitele Zvláštního útvaru povlává v sílícím vánku. Zackovi jeho oblek a polobotky připomínají úbor ředitele pohřebního ústavu a k této image přispívají i čím dál hlubší vrásky ve dřívě hladké tváři a stříbrem protkané spánky, kterým k prošedivění stačil pouhý půlrok.

Douglas se na těla dobrou chvíli dívá a pak o pár kroků poodstoupí. Nechá hlavu klesnout na prsa, zavře oči a prsty jedné ruky se dotkne čela.

„Co je tam dál?“ pobídne Deniz Zacka.

Ale ten stále pozoruje Douglase.

Takové chování mu není podobné. Vždycky si i na tom nejhrůznějším místě činu zvládne zachovat chladný odstup. Skoro to vypadá, jako by tušil, že se něco podobného stane, ale ve skutečnosti je to mnohem horší, než se obával.

„Co to má kurva znamenat!“

Za zády jim zařve Koltberg, který zmerčil dva policejní asistenty procházející se mezi těly.

Pospíší si za nimi.

„Co si tu pochodujete? Jste snad forenzní technici? Nejste, že ne?“

„Klídek, šéfe,“ odpoví jeden z asistentů, zvedne nohu a zakývá s ní ve vzduchu, aby Koltberg viděl, že má na botách návleky.
„Máme na nohách tydlencty.“

„No ty vám bohatě stačí k tomu, abyste mi odkopali nedopalky a další důkazy. Marš.“

Oba policisté se odšourají pryč.

To je taky mohlo napadnout, uvažuje Zack. Ale ani mně to moc nemyslelo, když jsem sahal na ten telefon bez rukavic. To bude tímhle místem. Něco je tu špatně, překrucuje to lidem myšlenky.

„No tak, listuj dál,“ zopakuje Deniz a Zack znovu přesune pozornost k displeji.

Následují další fotky z oslavy. Šampaňské. Víno. Pivo. Netroškařili.

Pak narazí na selfie, kde se zmizelá dívka tiskne k chlapci s poraněným stehnem.

Má veselé zelené oči a špulí křiklavě růžové rty.

Zack ji pozorně zkoumá pohledem.

Co s tím máš společného? pomyslí si.

Proč nejsi na ostrově?

Utekla jsi?

Nebo jsi ostrov opustila až potom, co jsi vykonala své dílo?

Jsi vůbec ještě naživu?

Pokračuje v procházení fotek. Pár snímků z plavby na lodi. A pak neostré fotografie a videa z nějakého fotbalového utkání pořázené z tribuny. Zack začne listovat na druhou stranu. Snaží se soustředit na to, co mohl přehlédnout. Třeba nějakého dalšího člověka. Nebo připlouvající loď.

Ale na fotkách není nic, co by jim poskytlo nějaká vodítka.

Na posledním snímku je pět bosých lidí tančících na skalnatém ostrově.

Čas pořízení je 1.17.

Co se dělo pak?

Otevře Facebook.

Axel Hultqvist. Tak se jmenuje majitel účtu. Na profilové fotce se podle Zackova nejlepšího úsudku nachází mladík s poraněným stehnem.

Jeho poslední příspěvek je z 22.43. Axelův pozdrav z oslav slunovratu.

Sjede níž. V 13.38 nahrál Axel Hultqvist fotku z koupání a o pár hodin dřív, v 9.12, napsal do uzavřené skupiny „The midsummer-club“ příspěvek: „Připravte se na nejlepší den svého života.“

Zack skupinu rozklikne, vybere položku „členové“ a získá pět jmen, Axela Hultqvista nepočítaje.

„Tak už víme, jak se všichni jmenují.“

Prohlíží si jejich profily. Všichni pocházejí z Lidingö, je jim sedmnáct let a chodí na gymnázium Hersby.

Přichází k nim Douglas, jeho podrážky klapou na skalnatém povrchu.

„Co jste zjistili?“

„Jedna holka chybí. Tam jsou její boty. Jmenuje se Ebba Lange-rová,“ sdělí Zack nově zjištěnou informaci a ukáže nadřízenému nejprve černé boty, pak mobil s Ebbinou fotkou.

Ten zůstane stát jako opařený a zírá na displej. Potom ztěžka vydechne.

„Měl jsem pocit, že je mi ten kluk povědomý,“ kývne směrem k Axelu Hultqvistovi. „A teď už chápu proč. Byl to Ebbin přítel.“

„Jak to víš?“ nechápe Deniz.

„Znám jejího otce,“ odpoví.

Zavládne ticho.

Poryv větru jim pocuchá vlasy a prožene po zemi plastovou vidličku. Rackové se zase začnou slétat k vratkému stolku, skřehotají a perou se o kousky syru ohřátého na slunci.

„Mohla Ebba skutečně spáchat něco takového?“ ptá se Douglas spíše sám sebe než kohokoli jiného.

„To netuším,“ vydechne Zack. „Vůbec tuhle scénu nechápu.“

„Jak to myslíš?“ zajímá se Deniz.

„Vypadá to, že byli zabiti nejrozumnějšími způsoby. A různými zbraněmi. Nedokážu si představit, že byla všechna tahle zranění

způsobena plastovými nožíky. A proč by nikdo z nich nepřivolal pomoc? Někteří přece museli být naživu ještě docela dlouho potom, co je útočník napadl.“

Douglas přikývne. Pak dodá:

„Pojďte. Poslechneme si, co nám k tomu poví Koltberg.“

Když k němu přijdou, zrovna fotí dva cigaretové nedopalky vedle mrtvé dívky u vody.

„Jeden člověk chybí,“ oznámí Douglas. „Dívka, která tady v noci slavila s ostatními.“

Koltberg si pověsí fotoaparát přes rameno, shýbne se a vytáhne z tašky sáček na důkazy a pinzetu.

„Takže si myslíte, že to udělala ona,“ domyslí si.

„A co si myslíš ty?“

Koltberg uchopí nedopalky pinzetou. Přičichne k nim.

„V těch nebude jen obyčejný tabák,“ konstatuje.

„Marihuana?“ zeptá se Deniz.

Koltberg kývne hlavou a postaví se. Vysoké čelo se mu leskne potem. Zack si pomyslí, že je Koltberg cizincem ve vlastním těle, nemá se rád a zrovna tak nemá rád ani nikoho jiného.

„Myslím si, že vrah se může nacházet na ostrově. Pokud tady ovšem nějaký vrah vůbec je.“

Zřejmě si jejich nechápavé výrazy užívá a na okamžik se odmlčí. Pak ukáže ke dvěma mrtvým mladíkům nahoře na skále a pokračuje:

„Ti dva si podřezali krky vzájemně a tahleta,“ kývne k mladé ženě u svých nohou, „si spolu se svou kamarádkou nejprve navzájem vypíchly oči a pak podřezaly žíly na zápěstích. To vše bez jakýchkoli známek boje či odporu. Na pažích žádné modřiny, žádné zbytky kůže nebo krve za nehty. Jako by si to nechali líbit.“

Denis a Zack jedou v policejním šedém volvu přes most spojující pevninu s ostrovem Lidingö.

Zack přemýšlí o smrti, které byli dnes svědky, a o nesmyslném násilí a dobře ví, že by si podobné myšlenky neměl pouštět příliš blízko k tělu.

Jinak se to může pěkně posrat.

Kdesi uvnitř něj dříme temnota. Neměl by ji přikrmovat víc, než je nezbytně nutné.

Cestu jim blokuje pomalá dodávka. Zack tiše zakleje, protože se mu nedaří ji předjet.

Kroutí se za volantem, má pocit, že ho oblečení všude škrtí.

Převlékl se do košile, saka a tmavě šedých kalhot, tedy do něčeho, co mu obvykle jen zabírá místo ve skříni až do chvíle, kdy dojde na vhodnou příležitost a je třeba si obléct něco formálnějšího. Deniz vyměnila bundu s kapucí za černou halenku a šedivé kalhoty.

Nic nesnáší Zack na své práci víc než podobné rozhovory. Dokonce ani zkoumání místa činu, kde došlo k vraždě dospívajících nebo dětí, není tak útrpné jako zpravit o této skutečnosti jejich rodiče. Před zármutkem ze smrti dítěte se nejde ubránit.

Přesto je vděčný, že jim byli přiděleni příbuzní Thea Stranddahla, a ne Axela Hultqvista, kteří jsou prý, jak jim řekl Douglas Juste, v hrozném stavu. Už totiž tuší, že se něco stalo, a několikrát volali na policii a domáhali se informací.

„Copak jsem jediný člověk v tomhle městě, který ještě neví, co je s mým synem? Jak nám to můžete dělat!“ křičela mu Cathrine Hultqvistová do sluchátka.

Zack ji chápe. Články o události už hodiny visí na stránkách bulvárních novin.

„Krvavé žně na stockholmských ostrovech — několik mrtvých,“ křičí titulky na webu deníku *Aftonbladet*.

A pod ním fotka ostrova Kopparkobben, zkrvavených balvanů a kotvící jachty.

Není divu, že se příbuzní hroutí.

Ale co měl Douglas dělat? Zpravit je o smrti jejich dítěte po telefonu?

Ze zkušenosti ví, že v podobných případech chtějí rodiče znát odpovědi, proč se něco tak nepředstavitelného stalo a jak k tomu došlo, a čím déle může policie v klidu pracovat, tím uspokojivější odpovědi jim potom dokáže dát.

Tentokrát moc času nedostali.

Zackovi kolegové, Rudolf Gräns a Sandra Sjöholmová, jsou už na cestě k Hultqvistovým. V lepším případě už jsou na místě.

Douglas se má setkat s rodiči Ebby Langerové. Domnívá se, že je to jeho povinnost, protože se zná s jejím otcem.

Jejím rodičům ještě zbývá alespoň kapka naděje, pomyslí si Zack.

Nebo nezbývá?

Jejich zmizelá dcera může být mrtvá. Nebo masová vražedkyně.

Nebo obojí.

Její rodiče si budou pokládat stejné otázky jako oni sami.

Pomohl jí někdo z ostrova utéct? Měla komplice? Nebo se po-vraždili vzájemně, jak říkal Koltberg?

Možná chtěla uprchnout a utopila se.

Jenže uprchnout před čím?

A kde je teď?

Do pátrání po dívce v šérech je zapojena jak námořní policie, tak námořní záchranná služba. Doposud ovšem nepřineslo žádné výsledky.

Zack a Deniz se blíží ke konci mostu, sjedou z hlavní silnice a pokračují severně podél moře.

„Ale ne, do hajzlu,“ uleví si Deniz, když si na mobilu prohlíží stránky největších švédských novin. „Na téhle fotce jde přečíst název lodi. Jak to ti šmejdi novináři vůbec můžou publikovat?“

Projedou listnatým lesem, minou golfové hřiště a dorazí do vilové čtvrti v Kyttinge.

Podél cesty se tyčí vily působivých rozměrů, ale je zde i nepočítaně přízemních dřevěných domků, jež by bez obtíží zapadly do kteréhokoli maloměsta. Až na cenu, která je v Kyttinge desetkrát vyšší. Minimálně.

„To je Douglasovo auto,“ ukáže Deniz na modré volvo zaparkované u otevřené brány bílé dřevěné vily.

Zack přibrzdí, prohlíží si dům a kuchyňským oknem vidí Douglase sedícího naproti rodičům. Matka si skryla tvář do dlaní a ramena se jí roztrásla.

Zack jede dál.

Zajímalo by ho, jak to asi jde dvěma externím týmům norrmalské policie, které by už měly být na místě u rodičů Huga Löfwencrantze a Isy Nehfové. A jestli je Madelene Dahlenová, jejíž rodiče teď sedí u jejího lůžka na jednotce intenzivní péče v karlo-linské nemocnici, stále naživu.

Zaparkuje u kamenné zdi ohraničující krásnou dvoupatrovou vilu s výhledem na zelenající se ostrovy zálivu Stora Värtan.

Deniz vystoupí, zato Zack zůstane sedět v autě.

Dotkne se prstenu na levé ruce.

„No tak,“ pobídne ho Deniz. „Nezdržuj to.“

Vystoupí. Od vody pofukuje slabý vítr, který s sebou přinese pach smrti a zármutku. Jako by přivanul až z Kopparkobbenu.

Cítí to uvnitř taky?